

at kunne affeie en Forespørgsel ved at slaa sig til Ridder paa den Slags Ting, vil jeg dog henstille til den offentlige Mening, som bliver bekendt med denne Sag, om man tror, at det er tilstrækkelig Grund til at affeie Forespørgslen paa den Maade. Jeg er ikke ubekendt med, at Domstolene ere uafhængige, og at Justitsministeren i saa Henseende ikke direkte har Noget at gjøre med Dommermyndigheden i det Hele, men Et veed jeg tillige, nemlig at Justitsministeren har med Myndighedsmisbrug at gjøre saavel af Dommerne som af Andre, der fortære under ham. Det er ogsaa hævdet af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds (Schjøth), at den ærede Minister tidligere har vist, at han kunde stride ind overfor Myndighedsmisbrug. Den ærede Minister mente vel, at det egentlig berør paa Dinene, hvormed man ser, og han mente dermed, at der maatte være noget Andet, der forelaa, Noget, som efter hans Mening var mere graverende. Den ærede Minister maa imidlertid tillade mig og mange Andre at mene, at det, der er sket overfor disse Personer, er et Myndighedsmisbrug, som der er Grund til at være indigneret over, og at der er Grund for den ærede Minister til at tage sig af det. Det berør paa et Syn og et Skjøn, og jeg for mit Vedkommende erklerer, at den ærede Minister skubber Ansvarret fra sig over paa Dommerne; naar han siger: det har jeg ikke med at gjøre, naar der er Tale om en Sag, som har Interesse for den store offentlige Mening. Det foreligger, at man nærer den Anskuelse, at der her fra Dommerens Side er foregaaet et Myndighedsmisbrug overfor de Anholdte, idet man har givet dem en Behandling, som Arrestreglementet ikke hjemler Ret til. Det turde derfor ikke være saa fuldstændig i Strid med juridisk Kundskab til de almindelige Forhold at mene, at Justitsministeren kunde tage sig af denne Sag. Iøvrigt tror jeg, at man meget godt uden at være Professor i Jura kan være Medlem af dette Thing og klare sig saa nogenlunde som saadant. Den ærede Minister svarer til det første Punkt, Masseanholdelserne, med en Henvisning til Domstolene. Det vedkommer ikke ham, han kan ikke foretage Noget i den Anledning. Jeg kan ikke forhindre den ærede Minister i at give dette Svar og affeie dette Punkt paa denne Maade officielt, men jeg tror, at han er daarlig tjent med at affærdige Sagen paa den Maade. Hvad det andet Punkt angaar, siger Ministeren, at der ikke for ham foreligger nogen Klage; naar det foreligger, at den offentlige Mening har faaet den Op-

fattelse, at der er begaaet bevislig Uret overfor de paagældende Mænd, siger den ærede Justitsminister, at der maatte foreligge Klage angaaende dette andet Punkt, derjom han overhovedet skulde tage sig af det. Ja, det kommer da an paa, hvad der skal forstaaes ved Klage. Den ærede Minister synes at sætte en vis Pris paa at faae en Lap Papir fra den paagældende Person, hvorpaa der staar: Jeg klager over, at det og det er sket. Ja, man kan jo have den Opfattelse at forlange, at en saadan Lap Papir skal foreligge, for at man skal tage sig af en Ting, men det er dog tvivlsomt, om det er den rette Maade at opfatte Sagen paa, at naar Myndighederne skulle stride ind og tage sig af, hvad der foreligger med Hensyn til, hvad der fortæres under dem, maa der foreligge noget Skriftligt. Det var langt bedre, naar man vilde stille sig saaledes, at man, naar en Sag blev funden urigtig af den offentlige Mening, gav sig til at undersøge Forholdene og se, om der var Noget i, hvad der var fremkommet, uden at der just behøvede at foreligge saa bestemte Klager. Den ærede Minister maa jo tænke sig, hvor vanskeligt det er for en saadan Arbejder at klage. For det Første er han maaste endog mere uvidende om juridiske Ting, end jeg er, og fra Assistance er han jo afftaaren, saa længe han er anholdt. Maaste kan han klage bagefter, naar alle Pinsler og Foruretelser ere overgaaede ham, men saa har han jo havt Lidelserne. Men dem mener maaste den ærede Minister ogsaa, at han helst maa have, for at han kan blive lidt forbedret. Saa siger den ærede Minister, at det er ikke noget aldeles bestemt Princip, at det i Henshold til Arrestreglementet kan tillades at bringe Mad til de Arresterede. Jeg har heller ikke paastaet, at det er noget aldeles bestemt Princip, at der skal bringes Mad, men der staar udtrykkelig i Arrestreglementet, at der ikke maa paalægges Varetægtsarrestanterne andre Ulemper end dem, der ere forbundne med, at de berøves Friheden, dog at ikke god Orden indenfor Arrestlokalerne overskrives. Den ærede Minister sagde, at Forpleiningen aldrig vilde blive saa god, naar det Offentlige skal bekoste den, og at de, der ikke havde Raad til at skaffe sig bedre Kost, maatte finde sig deri, men de Vedkommende have haft Raad dertil, de have anmodet om at faae Lov til at give Penge til en bedre Forpleining, men det er blevet nægtet dem. Efter Arrestreglementet var det muligt at give dem Lov til at skaffe sig en bedre Forpleining end den Mad, der bydes dem derinde, og som sand-